

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 149.

48de Møde.

Mandagen den 15de April.

(Fortf.)

Cultusministeren (fortsat): Det er ikke, fordi jeg frygter for den Modstrid i dette enkelte Punkt, der kan komme frem mellem, hvad der i dette Lovudkast blev vedtaget, og hvad der maatte komme ind i den endelige almindelige kirkelige Forsatning saaledes, at ikke den fuldeste Conseqvent af de almindelige Principer i dette enkelte Punkt skulde vise sig, heller ikke er jeg saa streng i at holde paa Conseqventen, at jeg paa Grund af denne Frygt skulde ønske at sjerne en Lov, som den, der er gjort Udkast til. Men Betænkkeligheden fremgaaer for mig i en anden Form: Jeg mener nemlig, at, uden at spørge om den alleryderste Conseqvent, man maa dog ved at bearbejde en Lov om et saadant enkelt Punkt som det, hvorom Lovforslaget dreier sig, i det Hele gaae ud fra en temmelig sammenhængende Forestilling om det hele Gebets Ordning, til hvilket det enkelte Punkt hører; og det er meget vanskeligt at bestemme og afgjøre Noget om et saadant enkelt Punkt, som det Udkastet gaaer ind paa, uden en meget vidtgaaende og vidtforgrenet Undersøgelse om hvad der i det Hele for Fremtiden skal tilveiebringes, uden at disse Undersøgelser dog for saadanne enkelte Punkter kunne gennemføres og afflutes. Naaget nemlig det foreliggende Lovudkast angaaer et ganske enkelt Punkt, saa vil jeg dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at det ikke kan blive til Lov, uden at man derved væsentligt berører tre Punkter i den fremtidige Ordning af hele Kirkevæsenet i Landet og af Folketirkens Stilling. Det første Punkt nemlig, som man maae

komme temmelig ind paa ved at skulle tilveiebringe en Lov om denne Gjenstand paa Grundlaget af det forelagte Udkast, er den enkelte Menigheds Ordning eller, for at bruge et vedtaget fremmed Udtryk, dens Constitution. Der bliver Spørgsmaal om, hvem er da Menighedens stemmeberettigede Medlemmer, hvorledes skal egentlig Menigheden constitueres og begrænses, og, naar den saaledes er constitueret og begrænset, paa hvilken Maade forhandles da Sagerne i Menigheden, hvorledes er f. Ex. Forholdet imellem Præsten og de andre Menighedens Medlemmer, og hvorledes skal Stemmesforholdet fastsættes for Afgjørelsen af slige Sager? — Altsaa man maa gaae temmelig dybt ind i Spørgsmaalet om, hvorledes skal den enkelte Menighed formes og dannes ved Behandlingen af Menighedens Anliggender. Det andet Punkt man ikke kan undgaae at komme temmelig dybt ind paa, det er Forholdet mellem de enkelte Menigheder og hele Kirken, Spørgsmaalet om den Afhængighed og den Selvstændighed, der begge i denne Henseende relativt skulle finde Sted, og dette Spørgsmaal fremtræder igjen kun under en anden Form, naar det dreier sig om, hvilken Grad af Gensformighed i Stik og Bedtægt og Gudstjenestens Form der skal finde Sted i Landets forskellige Menigheder. Det tredje Punkt endelig er maaskee det vanskeligste, og derved nødes man ikke blot til saaledes at gaae ud paa Afgjørelsen af Noget, der væsentligt angaaer den almindelige Kirkeforsatning; men jeg troer, at man nødes næsten til at antecipere Noget af den fremtidige Kirkeforsatning, som vi endnu ikke have. Naar dette Udkast nemlig skulde blive til Lov, saa forudsætter det Former for at afgjøre i kirkelig Skikkelse dogmatiske Spørgsmaal; det forudsætter en gyldig og anerkjendt